

RECUPERAR LES PARAULES

Alizia Stürtze
Egin, 1998

Hi ha paraules neutres com taula, cadira, pera o herba. Altres, però, com pau-pacifisme i violència, justícia, llibertat, democràcia o drets humans, tenen color i gust; tenen partit i un marcat contingut de classe; són polivalents i històriques, és a dir, estan relacionades amb el codi semàntic imperant en un moment donat i la seva funció social depèn directament de la relació de forces conjuntural (de la situació en que es trobi la lluita de classes) i del sistema ideològic imperant que d'aquesta se'n deriva. Per això, poden passar de ser conceptes pel combat, carregats de riquesa revolucionària, com a representants conceptuals de l'univers semàntic d'un poble en lluita, a convertir-se en paraules superficials i alienants, manipulades i embrutades pel poder fins a donar-los un sentit contrarevolucionari i paralitzador que respongui als interessos de la classe hegemònica.

La història semàntica de la paraula "pau", per exemple, és tremendament il·lustrativa en aquest sentit. L'Església catòlica la ha utilitzat durant segles com a oposada i superior al concepte de justícia social (perillosament convulsidor de l'ordre social imperant), amb la perversa finalitat de produir en les masses la resignació davant la injustícia en espera d'un món millor. Actualment, des de la fi de la guerra freda, el poder i el seu vehicle de manipulació ideològica, els mitjans, han fet interessadament seu el binomi pau-pacifisme, desvirtuant-lo i desposseint-lo del sentit revolucionari que tenia als anys 60-70 en els que, units sempre a la lluita pels drets fonamentals de l'ésser humà a la vida, a unes condicions de vida decents, a la seguretat jurídica, etc. fou estandard de molts moviments revolucionaris enfront a aquest imperialisme que ara es disfressa d'humanitarisme. Han convertit la pau en quelcom abstracte, suposadament neutre, "bo en si" i relacionat amb els "inalienables drets individuals", és a dir, a la pràctica, amb el dret individual del capitalista a exercir la violència, o sigui a explotar i enriquir-se a costa del sofriment dels demés. Conseqüència d'això és la desqualificació del dret de l'oprimit a utilitzar la violència revolucionària i la conversió del capitalista, veritable executor permanent de la violència a través del seu control sobre els estats, les policies i els exèrcits, en un pacifista humanitari disposat (com no!) a recolzar amb els seus òbols a aquesta gran majoria de moviments pacifistes que, amb la seva "cristiana" disposició a tergiversar i ocultar aquesta intrínseca del capitalisme, han fet possible que a Euskal Herria 315 joves (dels quals nombrosos menors d'edat), suposadament relacionats amb la kale borroka, hagin estat detinguts, interrogats i torturats durant el 1997 i, pel fet de ser joves abertzales, mancats des de la premsa, la Policia i la justícia d'aquesta democràtica "presumpció d'innocència" que sols val per banquers excessivament "pillastres o arribistes", membres del GAL i polítics corruptes amb formoses comptes a Suïssa.

El capitalisme, en aquesta nova etapa, sols pot mantenir la seva taxa de guanys agreujant encara més les condicions d'explotació i opressió dels pobles, és a dir, augmentant el seu grau de violència. Per això, els interessa educar-nos en el silenci, la passivitat i sobretot en això tan perillós que és la "neutralitat", invertint -i al invertir desactivant- el sentit radical de tots els termes relacionats amb l'alliberament real individual i social de l'ésser humà.

Recuperem per a la lluita conceptes tan formosos com els de pau, justícia, violència revolucionària, democràcia i llibertat, avui en dia tan embrutats. Els necessitem per avançar en el camí del nostre alliberament.